

I PREMI DE POESIA VILA DE FLIX

UNA CANÇÓ VERDA

Cançó de l'heura (o *De com s'obliden abraçades*)

Totes les mancances em desnonen. Caic de gran i em faig petita.

¿On són les mans de la mare, on és l'heura que s'enfila,
salvadora de batalles perdudes en tants camins?

¿On és la brida del cavall, l'aigua de l'úter,
la veu de les flors... la mare, les mans, les mans de la mare;
com trec el glaç de la tarda mentre gebra la ferida?

Fer-se gran sense les mans, però sabent que l'heura creix
per acompanyar els silencis.

La vida, si colla i balda, potser s'oblida de mans,
però l'heura de la mare també és mot de branques fèrtils,
és carnós i desfà nusos i em retorna la infantesa.

Torno a la llar de petita a endur-me abraçades verdes.

Cançó del vesc

Rosto l'ocàs vermell quan grinyola el vespre fred,
llavors penso en el seu bes, despullat, irrefutable,
i en l'afany d'empènyer ombres, d'esborrar tota frontera.

Si la llum corca, i som lluny l'una de l'altra, si escapça el nus,
si la garriga s'endinsa al rellotge malferit, busco unes ales.

Volo a l'arbreda de sempre, on vam ser, on juntes érem,
i a les mans hi trobo el bes, ple de rius i sol i vesc.

Cançó del bosc

Quan no hi ha àngels ni vellut explico el món sense convenciment
i la boira que m'envolta no em deixa mostrar-li al fill
el rierol d'aigua diàfana on somorgollar mancances.

A les paraules d'avui no hi creix vesc, no hi grimpa l'heura,
i no sé cantar-li bosc al nen trist que perd bressol.

Al replec del seu llençol, procuro sembrar llavors,
gra de mare que dibuixi el viaró del paradís.

Unes guineus, una llebre, unes perdius inventades
l'adormen amb esperança i em regala un verd somrís.

Però sóc lluna mirall i li copso la nit que no canta els ocells.

Desorientada, les hores coixes viuen aferrades al vers,
aprenc a fer de mare, dono vesc.

Només li estenc la mà, perquè es mulli de sol i s'amari de rius,
perquè senti l'efluvi del meu bes.

Cançó del jardí

El nen dorm a la falda, l' àvia pentina els seus cabells,
li parla de la Reina Fulla, de la Fada Herba i la Nimfa Arrel,
de com les tres van empentar el Comte Cactus.

Ell li busca les mans i jo penso en la llar sense ferides. Torna la pau.
Escric aquest jardí i el fred es torna cendra, es fa vella la pols, collim la sembra.
Totes dues som d'heura enfiladissa.

Espero que el meu fill, un dia ben proper, entengui com abraça aquest poema.

Nora Nerola

